

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10253

гр. София, 22.11.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в закрито заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

като разгледа дело номер **2466** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба на Фондация „Екология, комуникации и общество“ /Фондацията/, ЕИК:[ЕИК], депозирана чрез адв. Д. К. С. за изменение на решение № 3209 от 15.05.2023 г. постановено по адм.дело № 2466/2021 г. на АССГ, в частта му за разноските. В молбата е направено и искане за връщане на надвнесена държавна такса.

Твърди се, че решението е неправилно, в частта за разноските, тъй като размерът на присъдените разноси за юрисконсултско възнаграждение бил неправилно определен над предвидения в нормативната уредба – ЗПП, максимум. Изложени са доводи и, че дължимата държавна такса за производство по реда на глава десета, раздел IV от АПК е 100 лева, поради което надвнесената от него сума в размер на 380 лева подлежала на връщане.

Препис от молбата, в която е обективизирано искането по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е надлежно изпратена на ответната страна, която не е взела становище по същата.

Административен съд София-град, като се запозна с доводите на страните намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Искането за изменение на съдебното решение в частта за разноските е предявено в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК от страна в производството, представила списък на разноските по чл. 80 ГПК, поради което същото е процесуално допустимо.

Разгледано по същество е основателно.

С решение № 3209 от 15.05.2023 г. постановено по адм.дело № 2466/2021 г. по описа на АССГ, съдът е отхвърлил жалбата на Фондация „Екология, комуникации и общество“, ЕИК:[ЕИК] срещу решение № 24 от 15.02.2021 г. на Ръководителя на Управителния орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014-2020 г., с което жалбоподателят не е допуснат до техническа и финансова оценка и е прекратена

процедурата по отношение на Фондацията относно проектно предложение. № В.-3.031-0013, подадено по Процедура № В.-3.031 „Споделена визия за екологичната мрежа Натура 2000 в България - 2“, с наименование на проектното предложение „Споделена визия за екологичната мрежа Натура 2000 в област П.“. Наред с това на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ е осъдена да заплати на ответната страна, юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв.

По силата на чл. 78, ал. 8 от ГПК размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималният размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). От своя страна нормата на чл. 37 от ЗПП предвижда заплащането на правната помощ да е съобразно вида и количеството на извършената дейност и препраща към чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП), според която разпоредба по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв., а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв.

В настоящия случай Фондация „Екология, комуникации и общество“ е осъдена да заплати на ответната страна поради грешка, юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв., който размер действително не е предвиден в ЗПП и е над предвидения в Наредбата максимум. При това положение и с оглед вида и количеството на извършената дейност от главен експерт Т. и с оглед действителна фактическа и правна сложност на спора, съдът с оглед критериите по чл. 37, ал. 1 от ЗПП (вида и количеството на извършената дейност) дължимото се юрисконсултско възнаграждение следва да бъде определено в размер от 200 лева.

По изложените съображения молбата на жалбоподателя за изменение на постановеното по делото решение в частта на разноските следва да бъде уважена.

По отношение искането за връщане на надвнесена държавна такса, съдът намира същото за основателно.

Съгласно чл. 71, ал. 1 ГПК, приложим субсидиарно на основание чл. 144 АПК, по водене на делото се събират държавни такси върху цената на иска и разноси за производството. Разпоредбата на чл. 27, ал. 6, изр. 1-во ЗУСЕСИФ предвижда, че при оспорването на индивидуалните административни актове по този закон държавните такси, които се събират за съдебните производства, са пропорционални и са в размер 1 на сто от материалния интерес, но не повече от 1700 лв., а в случаите, когато материалният интерес е над 10 000 000 лв. - таксата е в размер 4500 лв. За производства по глава десета, раздел IV от Административнопроцесуалния кодекс и за производства по частни жалби пред Върховния административен съд се събира пропорционална такса в размер 10 на сто от дължимата такса по изречение първо, но не по-малко от 100 лв., а за производства по глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс се събира половината от дължимата такса по изречение първо, но не по-малко от 100 лв.

Нормата е специална по отношение на чл. 26, б "в" от Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и се отнася както за първоинстанционните съдебни производства, които се образуват при оспорването на индивидуалните административни актове по този закон, така и за касационните производства.

Съгласно чл. 151, т. 3 от АПК държавната такса се дължи при предявяване на жалбата

за защита и съдействие от съда като разпоредбите на ЗДТ и АПК не предпоставят дължимостта на държавната такса в зависимост от изхода на спора, респ. от произнасянето по съществуващото на същия, т. е. такава се дължи и при прекратяване на производството, независимо от основанията за това. В практиката на ВКС (определения по т. д. № 1474/2017 г. на II т. о., по ч. гр. д. № 2601/2018 г. на II т. о., т. д. № 139/2018 г. на I т. о. ВКС и др., посочено и в мотивите на ТР № 5/12.07.2018 г. по т. д. № 5/2015 г. на ОСГТК на ВКС - т. 10) непротиворечиво и последователно се поддържа становището, че недължимо платена по смисъла на чл. 4б ЗДТ е само таксата срещу която не е образувано производство, която е надвнесена - платена без основание по смисъла на чл. 3 и чл. 4а ЗДТ или за която страната е била освободена по предвидения за това ред, като в случая действително се установява, че е налице една от посочените хипотези. По тези съображения молбата следва да бъде уважена. Дължимата се за производства по глава десета, раздел IV от Административнопроцесуалния кодекс държавна такса от страна на жалбоподателя възлиза в размер на 100 лева, поради което недължимо внесената сума от 380 лева за държавна такса следва да бъде възстановена.

Във връзка с изложеното, Административен съд София - град, Трето отделение, 70 състав и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ съдебно решение № 3209 от 15.05.2023 г. постановено по адм.дело № 2466/2021 г. по описа на Административен съд – София град, Трето отделение, 70-ти състав, в частта за разносните, както следва:

ОСЪЖДА Фондация „Екология, комуникации и общество“, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Министерството на околната среда и водите сумата от 200 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ДА СЕ ВЪЗСТАНОВИ недължимо внесената от Фондация „Екология, комуникации и общество“, ЕИК:[ЕИК] държавна такса в размер на 380 лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138 АПК препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: